

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 17/05-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. novembra 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť Ing. P. K. – K., so sídlom K., zastúpeného advokátom Mgr. R. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. SŽ-o-KS 204/03 z 19. mája 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti Ing. P. K. – K. **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 18. januára 2005 č. k. IV. ÚS 17/05-13 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o

ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. P. K. – K., so sídlom K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. SŽ-o-KS 204/03 z 19. mája 2004.

Z obsahu predloženej sťažnosti vyplýva, že: *«Dňa 4. a 5. novembra 2002 vykonali inšpektori Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v P. pre T. kraj kontrolu v prevádzkarni H. (...) v P. spoločnosti T., a. s. so sídlom B., (...), ktorá bola zameraná na PC hry, ktoré spoločnosti T., a. s. dodávam ja, kde mali zistiť, že 117 druhov výrobkov PC-CD-ROM-CD hry v celkovej hodnote 375.492,- Sk nespĺňa informačné povinnosti predávajúceho stanovené zákonom č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, pretože chýbali bezpečnostné upozornenia. (...)*

Na základe výsledkov kontroly inšpektorát svojim rozhodnutím zo dňa 5. novembra 2002 vydal predbežné opatrenie, ktorým zakázal spoločnosti T., a. s. predaj 117 druhov počítačových hier, ktoré dodávam uvedenej spoločnosti. (...)

Dňa 8. novembra 2002 inšpektorát svojim ďalším rozhodnutím č. 1/2002/Predb.op. vyššie uvedené predbežné opatrenie zrušil, čo odôvodnil tak, že odpadol dôvod vydania rozhodnutia, nakoľko na základe vyjadrenia zástupcu spoločnosti T., a. s. a po prehodnotení relevantnosti predmetných informácií bolo predávajúcemu uložené opatrenie, aby bezpečnostné informácie na predávané výrobky doplnil. (...)

Voči uvedeným rozhodnutiam inšpektorátu som brojil svojim odvolaním zo dňa 20. novembra 2002. (...)

Inšpektorát svojim rozhodnutím zo dňa 22. januára 2003, č. 1/2002/predb.op., rozhodol tak, že nie som účastníkom konania. (...)

Voči uvedenému rozhodnutiu som podal odvolanie zo dňa 10. februára 2003. (...)

Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v B. (ďalej len „ústredný inšpektorát“) svojim rozhodnutím zo dňa 26. marca 2003, číslo 1/2002/Predb.op, zamietol moje odvolanie zo dňa 10. februára 2003 a potvrdil rozhodnutie inšpektorátu zo dňa 22. 1. 2003, číslo 1/2002/predb.op., ktorým bolo rozhodnuté, že nie som účastníkom konania č. 1/2002/predb.op. o uložení predbežného opatrenia. (...)

Vzhľadom na skutočnosť, že

- inšpektorát v rámci kontroly zo dňa 4. a 5. novembra 2002 zameranej na PC hry vykonal dokazovanie len ohľadne počítačových hier, ktoré spoločnosti T., a. s. dodávam práve a výlučne ja,

- inšpektorát v uvedenom rámci (PC hry dodávané mnou) vykonal námatkovú kontrolu dvoch druhov PC hier, pričom pri ostatných žiadne dokazovanie nevykonal (podľa inšpekčného záznamu inšpektori odobrali vzorky len dvoch druhov PC hier a len tieto preskúmali, teda ostatné druhy PC hier inšpektori fyzicky nekontrolovali a iba paušálnym spôsobom vyplnili tabuľku (...)) a to vtom smere, že vymenované PC hry neobsahujú bezpečnostné upozornenie,

- inšpektorát nevykonal žiadne relevantné dokazovanie o nebezpečnosti PC hier (...),

- inšpektorát takto „zistil“, že 117 druhov výrobkov PC-CD-ROM-CD hry v celkovej hodnote 375.492,- Sk nespĺňa informačné povinnosti predávajúceho stanovené zákonom č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, pretože chýbali bezpečnostné upozornenia (...),

- na základe výsledkov kontroly inšpektorát rozhodol o vydaní predbežného opatrenia, ktorým zakázal spoločnosti T., a. s. predaj 117 druhov tých počítačových hier, ktoré dodávam uvedenej spoločnosti, teda en bloc zakázal predaj všetkých počítačových hier dodávaných mnou, a to aj napriek tomu, že zvyšných 115 druhov PC hier žiadnym spôsobom nepreskúmal (...),

- neskôr inšpektorát predbežné opatrenie zrušil, z čoho o. i. vyplýva, že aj podľa jeho názoru nebolo nevyhnutné nariadiť predbežné opatrenie,

- inšpektorát svojim predbežným opatrením zasiahol do môjho právneho postavenia tým, že
a) ma znevýhodnil na existujúcom trhu voči mojím súťažiteľom a obchodným partnerom, poškodil moje dobré meno v obchodných vzťahoch a bez zákonných dôvodov zasiahol do hospodárskej súťaže (...) znemožnil zobchodovanie mnou dodávaného tovaru, čím ohrozil výkon mojej podnikateľskej činnosti. (...)

b) sa vyslovil o tovare, ktorý dodávam, vyjadril sa aj o plnení mojich povinností vyplývajúcich mi priamo zo zákona č. 634/1992 Zb. (...) ako dodávateľovi tovaru, a to povinnosti podľa ustanovenia § 10 ods. 1 v spojení s odsekom 5 tohto paragrafu zákona (...),

c) sa vyslovil o tovare, ktorý dodávam, vyjadril sa aj o plnení mojich povinností voči spoločnosti T., a. s., pokiaľ ide o moju zodpovednosť za vady tovaru (...),

- na tomto základe mi v konaní číslo 1/2002/predb.op. patrí postavenie účastníka konania, a ďalej na skutočnosť, že

- vec, ktorá je predmetom správneho konania, a to predbežné opatrenie (jeho nariadenie a následné zrušenie), nemožno považovať za rozhodnutie predbežnej povahy, pretože zákaz predaja 117 druhov počítačových hier, ktoré dodávam spoločnosti T., a. s. nariadený inšpektorátom dňa 5. novembra 2003 rieši vec samu s konečnou platnosťou, aj napriek tomu, že bol vykonaný vo forme predbežného opatrenia podľa § 43 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov,

podal som proti rozhodnutiu ústredného inšpektorátu zo dňa 26. marca 2003, č. 1/2002/predb.op., a rozhodnutiu i inšpektorátu zo dňa 22. 1. 2003, č. 1/2002/predb.op. žalobu na Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) (...).

Krajský súd mi 11. septembra 2003 doručil svoje uznesenie zo dňa 20. augusta 2003, č. k. 4 S 14/03-16, ktorým súd konanie o mojej žalobe zastavil s tým, že podľa § 248 ods. 2 písm. e) O. s. p. (v znení účinnom v čase rozhodovania) súdy v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nepreskúmajú rozhodnutia správnych orgánov predbežnej povahy. Ak rozhodnutia správnych orgánov predbežnej a procesnej povahy nepodliehajú súdnemu prieskumu v správnom súdnictve, nemôže byť predmetom súdneho prieskumu ani rozhodnutie žalovaného týkajúce sa otázky, či žalobca je účastníkom konania, v rámci ktorého bolo vydané rozhodnutie predbežnej procesnej povahy. (...)

Vzhľadom na skutočnosť, že

- z povahy veci vyplýva, že predbežné opatrenie nariadené inšpektorátom nie je predbežným opatrením (pri predbežnom opatrení ide len o dočasnú úpravu pomerov účastníkov, resp. o zabezpečenie výkonu rozhodnutia, ktorého vydanie sa očakáva), pretože

a) v danom prípade zákazom predaja počítačových hier sa nesledovalo zabezpečenie ochrany spotrebiteľského trhu do času, pokiaľ príslušné orgány Slovenskej obchodnej inšpekcie nerozhodnú o konečnom zákaze predaja tovaru, nakoľko na takýto postup Slovenská obchodná inšpekcia nie je oprávnená a ani následné konanie vykonané zo strany žalovaného a prvostupňového správneho orgánu o tom nesvedčí, teda nemožno

dôvodne tvrdiť, že sa jednalo o dočasnú úpravu pomerov účastníkov,

b) iné konanie, ktorého výsledkom by bolo meritórne rozhodnutie, by sa mohlo niešť výlučne len k uloženiu pokuty, nie aj k zákazu predaja tovaru, teda nie je daná žiadna súvislosť medzi zákazom a pokutou (medzi „predbežným opatrením“ a správnym konaním vo veci samej) a žiadna vec sama (nepredbežnej povahy) sa už nevyžaduje a ani konanie o nej nenasleduje (a to ani výnimočne),

c) vo vzťahu k zabezpečeniu výkonu rozhodnutia, vydanie ktorého sa očakáva, možno uplatniť rovnaké úvahy: ak nie je možné vydať žiadne ďalšie konečné rozhodnutie, nie je dôvod ho ani zabezpečovať (najmä nie predbežným spôsobom),

d) ani v zmysle osobitnej právnej úpravy (§ 6 a 8 zákona č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa a o zmene a doplnení niektorých zákonov) problematika zákazových opatrení nemá predbežný charakter,

e) inšpektorát týmto rozhodnutím zrušil nariadené predbežné opatrenie z iných než tých dôvodov, ktoré zodpovedajú skutočnému stavu veci a jej správne právnemu posúdeniu. Inšpektorát tak nezabezpečil nápravu vzniknutého vadného stavu a jeho rozhodnutie je preto rovnako nezákonné. Zároveň riešilo - ako je zdôvodnené vyššie - rozhodnutie konečné, teda nie predbežné.

- teda rozhodnutie inšpektorátu zo dňa 5. 11. 2002, ako aj zrušujúce rozhodnutia zo dňa 8. 11. 2002 riešiacie iné konečné rozhodnutie nie sú rozhodnutiami predbežnej povahy a napriek ich označeniu nemožno hovoriť o ich predbežnej povahe,

- rozhodnutie vo veci samej nie je možné dosiahnuť nariadením predbežného opatrenia podľa § 43 správneho poriadku; v opačnom prípade ak by sa chceli správne orgány vyhnúť následnej kontrole zo strany správnych súdov, stačilo by im všetky záležitosti vybavovať vo forme predbežných opatrení,

voči uzneseniu krajského súdu zo dňa 20. augusta 2003, č. k. 4 S 14/03-16, som podal odvolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) (...).

Najvyšší súd svojím uznesením zo dňa 19. mája 2004, sp. zn. Sž-o-KS 204/03, uznesenie krajského súdu zo dňa 20. augusta 2003, č. k. 4 S 14/03-16 potvrdil. (...)

Vo svojom odôvodnení sa oprel o to, že

- pri kontrole bolo spoločnosti T., a. s. oznámené začatie správneho konania (teda správny orgán začal správne konanie),

- použitie ustanovenia § 43 ods. 1 správneho poriadku v danej veci nie je v rozpore so zákonom,
- správny orgán predbežným opatrením nerozhodol vo veci samej, pretože uložil spoločnosti T., a. s. úlohu zabezpečiť do stanoveného termínu doplniť informáciu o kontrolovaných výrobkoch, pričom túto skutočnosť podľa najvyššieho súdu nespochybňuje ani to, že zo spisu nie je zrejmé, kedy a akým spôsobom rozhodnutia ukončil inšpektorát správne konanie začaté oznámením zo dňa 5. novembra 2002; teda sa jednalo len o rozhodnutie predbežnej povahy, rovnako ako v prípade rozhodnutia inšpektorátu, ktorým predbežné opatrenie zrušil,
- práve zo skutočnosti, že v čase vydania rozhodnutí inšpektorátu zo dňa 5. a 8. novembra 2002 nebolo správne konanie ešte ukončené, uvedené rozhodnutia sú predbežnej/procesnej povahy (bez rozlíšenia), a teda v zmysle § 248 ods. 2 písm. e) O. s. p. (v znení platnom do 31. decembra 2003) súdnemu prieskumu nepodliehajú,
- ochrana práv sťažovateľa nie je dotknutá možnosťou, ktorú poskytuje § 250 ods. 2 O. s. p.»

V ďalšej časti sťažnosti poukazuje sťažovateľ na nesprávnosť záverov najvyššieho súdu v jeho citovanom rozhodnutí a uvádza: „Skutočnosť, že rozhodnutia inšpektorátu riešiace otázku účasti majú aj procesnú povahu, nemôže byť dôvodom na odmietnutie preskúmania rozhodnutí všeobecným súdom v správnom súdnictve. Práve z ustanovenia § 250 ods. 2 O. s. p. vyplýva opak, a to najmä v spojitosti s daným prípadom, kedy skutočne žiadne ďalšie rozhodnutie vo veci samej nemožno očakávať, a teda sa voči neexistujúcemu rozhodnutiu nebude možné brániť.

Zároveň sa nemôžem voči predbežnému opatreniu brániť priamo žalobou na všeobecnom súde žalobou v správnom súdnictve, pretože podľa právoplatného rozhodnutia inšpektorátu zo dňa 22. januára 2003, č. 1/2002/predb.op., potvrdeného rozhodnutím ústredného inšpektorátu zo dňa 26. marca 2003, č. 1/2002/predb.op., mi v tomto konaní postavenie účastníka nepatrí. (...)

Na tomto základe krajský súd nemal konanie zastaviť a najvyšší súd nemal toto rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť. Použitie ustanovenia § 248 ods. 2 písm. e) O. s. p. (v znení platnom do 31. decembra 2003) v danej veci nie je prípadné a obe rozhodnutia sú

preto nezákonné.“

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. augusta 2003, č. k. 4 S 14/03-16, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. mája 2004, sp. zn. Sž-o-KS 204/03.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. mája 2004, sp. zn. Sž-o-KS 204/03, a uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 20. augusta 2003, č. k. 4 S 14/03-16, sa zrušujú.

Vec sa vracia Krajskému súdu v Košiciach, aby v nej znovu konal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy súdneho konania do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: najvyšší súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. M. K., listom č. k. KP 8/05-13 z 22. marca 2005 a právny zástupca sťažovateľa k uvedenému vyjadreniu najvyššieho súdu podaním doručeným ústavnému súdu 12. apríla 2005.

Predseda najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol: *„V napadnutom uznesení č. k. Sž-o-KS 204/03 zo dňa 19. 5. 2004 prezentoval Najvyšší súd Slovenskej republiky právny záver, ku ktorému pri rozhodovaní dospel, a na ktorom zotrval. V zmysle uvedeného podľa znenia § 248 písm. a) O. s. p. súdy nemajú právomoc preskúmať rozhodnutia predbežnej povahy. Z toho vyplýva, že ako Krajský súd v Košiciach, tak ani Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohli skúmať námietky vznesené sťažovateľom (žalobcom) proti obsahu rozhodnutia o predbežnom opatrení, ani o jeho účastníctve v tomto konaní na základe § 14 ods. 1 správneho poriadku. Postup podľa § 43 správneho poriadku a vydanie rozhodnutia o predbežnom opatrení umožňuje konajúcemu správnenému orgánu práve ustanovenie § 12 zákona č. 182/2002 Z. z., a preto námietky sťažovateľa sú v tomto smere neopodstatnené. Na ústnom pojednávaní ústavnej sťažnosti netrváme.“*

Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu najvyššieho súdu okrem iného uviedol: „*Vo vzťahu k vyjadreniu predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. marca 2005, č. k. KP 8/05-13, poukazujem na to, že je síce pravdou, že ustanovenie § 12 zákona č. 128/2002 Z. z. v znení neskorších predpisov (vo vyjadrení predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ide o zrejmu chybu v písaní) umožňuje správne orgánu všeobecne nariadiť predbežné opatrenie, avšak v danom prípade sa o predbežné opatrenie v skutočnosti (napriek jeho formálnemu označeniu) nejednalo. Bližšie dôvody boli opísané v ústavnej sťažnosti zo dňa 25. septembra 2004. (...) súhlasím s upustením od ústneho pojednávania.*“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy.

V tejto veci pôvodne prijímal sťažnosť IV. senát ústavného súdu, pretože v roku 2004 a v roku 2005 v súlade s rozvrhom práce na tieto roky bol sudca spravodajca Juraj Horváth členom IV. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu uznesením z 31. mája 2005 Dodatkom č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2005 sp. zn. Spr 1164/04 rozhodlo, že s účinnosťou od 8. júna 2005 sa sudca spravodajca Juraj Horváth stal členom I. senátu ústavného súdu. Plénum ústavného súdu zároveň rozhodlo, že veci, v ktorých je sudcom spravodajcom Juraj Horváth, sa prejednávajú v I. senáte ústavného súdu. Z tohto dôvodu sa táto vec prejednala a rozhodla vo veci samej v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Z obsahu sťažnosti, jej príloh, z vyjadrenia účastníkov konania a z predloženého súdneho spisu Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 S 14/2003

ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania:

- 4. a 5. november 2002 - inšpektori Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v P. pre T. kraj (ďalej len „inšpektorát“) vykonali kontrolu v prevádzkarni H., P., spoločnosti T., a. s. (ďalej len „T.“), kde zistili, „že 117 druhov výrobkov PC-CD-ROM-CD hry (...) nespĺňa informačné povinnosti predávajúceho stanovené zákonom č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, pretože chýbali bezpečnostné upozornenia. Na základe výsledkov kontroly inšpektorát svojím rozhodnutím zo dňa 5. 11. 2002 vydal predbežné opatrenie, ktorým zakázal (...) predaj 117 druhov počítačových hier (...)“, ktoré T. dodával sťažovateľ;
- 8. november 2002 - inšpektorát rozhodnutím č. 1/2002/predb.op. zrušil predbežné opatrenie z 5. novembra 2002 z dôvodu, že odpadol dôvod vydania predbežného rozhodnutia, pretože bolo predávajúcemu uložené, aby bezpečnostné informácie na predávané výrobky doplnil, čím odpadol dôvod vydania rozhodnutia;
- 20. november 2002 - sťažovateľ podal odvolanie proti predmetnému rozhodnutiu inšpektorátu z dôvodu „nedostatočného zistenia skutočného stavu veci a jej nesprávneho právneho posúdenia“;
- 22. január 2003 - inšpektorát rozhodnutím č. 1/2002/predb.op. rozhodol, že sťažovateľ nie je účastníkom konania podľa § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov;
- 10. február 2003 - sťažovateľ sa odvolal proti rozhodnutiu inšpektorátu z 22. januára 2003;
- 26. marec 2003 - Ústredný Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie (ďalej len „ústredný inšpektorát“) rozhodnutím č. 1/2002/predb. op. zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil rozhodnutie inšpektorátu z 22. januára 2003;
- 27. máj 2003 - sťažovateľ podal krajskému súdu proti ústrednému inšpektorátu žalobu o preskúmanie zákonnosti jeho rozhodnutia z 26. marca 2003;
- 20. august 2003 - krajský súd uznesením sp. zn. 4 S 14/03 rozhodol tak, že konanie zastavil;
- 25. september 2003 - sťažovateľ doručil krajskému súdu odvolanie proti jeho uzneseniu z 20. augusta 2003;

- 19. máj 2004 - najvyšší súd uznesením sp. zn. SŽ-o-KS 204/03 potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu z 20. augusta 2003;
- 30. júl 2004 - uznesenie najvyššieho súdu z 19. mája 2004 nadobudlo právoplatnosť.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy: „Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že uznesením najvyššieho súdu (ako odvolacie súdu) sp. zn. SŽ-o- KS 204/03 z 19. mája 2004 malo byť porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ústavy sa možno domáhať podľa čl. 51 ods. 1 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonáva. Ústavný súd pri uplatňovaní právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 61/02).

V danom prípade je relevantnou aj judikatúra ústavného súdu, v zmysle ktorej je na skúmanie prípustnosti návrhu na začatie súdneho konania, jeho opodstatnenosti, dodržania zákonných lehôt, oprávnenosti navrhovateľa takýto návrh podať, právomoci súdu o ňom konať a rozhodnúť či splnenia iných zákonom ustanovených náležitostí zásadne príslušný orgán, ktorý rozhoduje o merite návrhu - inými slovami, právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc skúmať to, či návrh zodpovedá tým podmienkam, ktoré pre konanie o ňom ustanovuje príslušný procesný kódex. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecným súdom je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 61/02, I. ÚS 74/02, I. ÚS 115/02).

Sťažovateľ podal 27. mája 2003 krajskému súdu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ústredného inšpektorátu, o ktorej tento rozhodol uznesením sp. zn. 4 S 14/03 z 20. augusta 2003 tak, že konanie zastavil. Proti predmetnému uzneseniu podal sťažovateľ odvolanie, najvyšší súd uznesením sp. zn. Sž-o-KS 204/03 z 19. mája 2004 potvrdil uznesenie krajského súdu.

Najvyšší súd (v tomto prípade odvolací súd) v napadnutom uznesení odôvodnil svoju interpretáciu a aplikáciu relevantných ustanovení takto:

„(...) oznámením zo dňa 5. 11. 2002 začal správny orgán prvého stupňa správne konanie vo veci zistených nedostatkov u predajcu T., a. s. H. P., v rámci ktorého vydal tento orgán predbežné opatrenie o zákaze predávať tam uvedené výrobky, ktoré po

odpadnutí dôvodu jeho vydania dňa 8. 11. 2002 zrušil.

Ako vyplýva z ustanovenia § 12 zák. č. 128/2002 Z. z. na konanie podľa tohto zákona sa použije všeobecný predpis o správnom konaní (zák. č. 71/1967 Zb. správny poriadok), ak tento zákon neustanovuje inak. Vzhľadom k tomu, že tento zákon ustanovenia o predbežnom opatrení nemá, rozhodnutie správneho orgánu o predbežnom opatrení podľa § 43 ods. 1 správneho poriadku nemožno považovať za prekročenie právomoci danej mu zákonom.

Preto ak správny orgán prvého stupňa dospel pred skončením konania k záveru, že je nevyhnutné zabezpečiť účel predmetného konania vydaním predbežného opatrenia podľa § 43 ods. 1 správneho poriadku, nejde o nezákonný postup. Preto námietky žalobcu vznesené v tomto smere, neboli opodstatnené.

Tak isto z podkladov spisu nie je sporné, že správny orgán týmto rozhodnutím nerozhodol vo veci samej, pretože podľa záznamu z 8. 11. 2002 správny orgán uložil predajcovi úlohu zabezpečiť do stanoveného termínu doplniť informácie na kontrolovaných výrobkoch a táto skutočnosť nebola spochybnená ani tým, že zo spisu nie je zrejmé, kedy a akým spôsobom rozhodnutia ukončil správny orgán prvého stupňa správne konanie začaté oznámením zo dňa 5. 11. 2002.

Preto ani námietky žalobcu, že išlo o rozhodnutie vo veci samej, neboli opodstatnené a teda aj názor krajského súdu, že rozhodnutie o predbežnom opatrení je rozhodnutie predbežnej povahy, a že rozhodnutie, ktorým bolo zrušené je procesným rozhodnutím, bol správny.

Podľa §14 ods. 1 správneho poriadku, je účastníkom konania ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté, účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, až do času, kým sa nepreukáže opak.

Zo spisu žalovaného vyplýva, že napadnutými rozhodnutiami žalovaný rozhodol na základe odvolania žalobcu proti rozhodnutiam o vydaní predbežného opatrenia a o jeho zrušení, že žalobca nie je účastníkom tohoto konania.

Práve vzhľadom k tomu, že v čase ich vydania nebolo správne konanie ešte

ukončené, uvedené napadnuté rozhodnutia sú predbežnej/procesnej povahy a teda v zmysle § 248 ods. 2 písm. e) O. s. p. (v znení platnom do 31. 12. 2003) súdnemu prieskumu nepodliehajú.

Správne potom krajský súd žalobou začaté konanie zastavil, pretože neboli splnené podmienky pre konanie podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p. S týmto názorom krajského súdu sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožnil.

Preto námietky žalobcu proti rozhodnutiu súdu nepovažoval za odôvodnené a napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdil.

Ochrana práv žalobcu v zmysle vznesených námietok v súlade s ustanovením § 250b ods. 2 O. s. p. týmto rozhodnutím nebola podľa názoru Najvyššieho súdu dotknutá.“

Ústavný súd pripomína, že v súlade so svojou všeobecnou právomocou vyjadrenou v čl. 124 ústavy je súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Táto právomoc spolu s právomocou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy umožňuje preskúmať aj rozhodnutia všeobecného súdu vrátane najvyššieho súdu, avšak len z hľadiska, či napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je alebo nie je v súlade s ústavnoprocenými zásadami upravenými v ústave.

Ústavnou kompetenciou ústavného súdu je v prípadoch napadnutia rozhodnutí (opatrení alebo iných zásahov) všeobecných súdov kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem a postupu, ktorý im predchádzal, s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 222/04).

Z obsahu uznesenia najvyššieho súdu z 19. mája 2004 ústavný súd nezistil medzi

označeným základným právom, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, a uznesením najvyššieho súdu žiadnu takú súvislosť, ktorá by reálne pripustila záver o porušení označeného základného práva.

Ústavný súd teda nezistil taký výklad ustanovení citovaných v napadnutom rozhodnutí najvyššieho súdu a ich uplatnenie vo veci sťažovateľa, ktoré by mohli vyvolať účinky nezlučiteľné s označeným článkom ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti názoru alebo svojvôli najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným (I. ÚS 131/05).

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. SŽ-o-KS 204/03 z 19. mája 2004 nebolo porušené.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2005